

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 18. februar 2004 af Corte Suprema di Cassazione, Femte Borgerlige Afdeling, i sagen Ministero dell'Economia e delle Finanze og Agenzia delle Entrate mod PCE Bank Plc.

(Sag C-210/04)

(2004/C 190/09)

Ved kendelse afsagt den 18. februar 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 12. maj 2004, har Corte Suprema di Cassazione, Femte Borgerlige Afdeling, i sagen Ministero dell'Economia e delle Finanze og Agenzia delle Entrate mod PCE Bank Plc forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- »a) Skal sjette direktivs artikel 2, stk. 1, og artikel 9, stk. 1, fortolkes således, at en filial af et selskab med hjemsted i en anden stat (inden eller uden for Den Europæiske Union), der har karakter af en produktionsenhed, kan anses for at være en selvstændig afgiftspligtig person, og der dermed kan antages at bestå et retsforhold mellem disse to enheder med den følge, at levering af tjenesteydelser fra moderselskabet er momspligtig? Kan der ved afgørelsen af karakteren af dette retsforhold lægges vægt på armslængdeprincippet i artikel 7, stk. 2 og 3 i OECD's modeloverenskomst til undgåelse af dobbeltbeskatning og konventionen af 21. oktober 1988 mellem Italien, Det Forenede Kongerige og Nordirland? Er det muligt, at det i tilfælde af, at der er indgået en Cost Sharing Agreement for så vidt angår levering af tjenesteydelser til det faste driftssted, kan antages, at der foreligger et retsforhold? Hvis dette er tilfældet, hvilke kriterier skal da lægges til grund ved afgørelsen af, om der består et sådant retsforhold? Skal begrebet retsforhold defineres på grundlag af national ret eller fællesskabsretten?
- b) Kan henføring af omkostningerne forbundet med sådanne tjenesteydelser til filialen — uafhængigt af deres størrelse og af, om der er opnået en fortjeneste — anses for at udgøre vederlag for levering af tjenesteydelser i sjette direktivs artikel 2's forstand, og i bekræftende fald i hvilket omfang?
- c) For det tilfælde, at levering af tjenesteydelser mellem moderselskab og filial i princippet skal anses for at være fritaget for moms, fordi modtageren ikke er en selvstændig afgiftspligtig person, og der derfor ikke består et retsforhold mellem enhederne, er en national administrativ praksis, hvorefter levering af tjenesteydelser pålægges afgift, når moderselskabet er hjemmehørende i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union, da i strid med etableringsfriheden i henhold til artikel 43 EF?»

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 29. april 2004 af Oberster Gerichtshof i sagen Ewald Burtscher mod Josef Stauderer

(Sag C-213/04)

(2004/C 190/10)

Ved kendelse afsagt den 29. april 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 19. maj 2004, har Oberster Gerichtshof i sagen Ewald Burtscher mod Josef Stauderer forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal artikel 56 EF fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning (Vorarlberger Grundverkehrsgesetz), hvorefter den omstændighed, at der ikke rettidigt efter en retshandel om erhvervelse af en fast ejendom, hvilken handel ikke kræver ejendoms-handelsmyndighedens godkendelse, er afgivet en erklæring fra erhververen om, at grundstykket er bebygget, ikke anvendes til ferieførmål, og at han er østrigsk statsborger eller skal behandles på samme måde som en østrigsk statsborger, medfører, at retshandlen er ugyldig med tilbagevirkende kraft?

Sag anlagt den 19. maj 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-214/04)

(2004/C 190/11)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 19. maj 2004 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Ulrich Wölker og Antonio Aresu, som befuldmægtigede.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2037/2000 af 29. juni 2000 ⁽¹⁾ om stoffer, der nedbryder ozonlaget, idet den hidtil har opretholdt bestemmelser, der giver mulighed for at anvende hydrochlorfluorkarbon i brandslukningsmateriel ud over de grænser og betingelser, der er opstillet i bestemmelsen.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.